

Halltóra Joensen

VANDI VIÐ MONNUNUM

Halltóra Joensen er eitt skúladømi um eina gentu, sum fekk nógv burturúr at spæla saman við dreingjum sum longst. – Um eg ikki hevði vant og spælt so nógv saman við dreingjum, hevði eg ikki blivið so frægur spælari, sum eg var, sigur hon

Hilmar Jan Hansen

Halltóra Joensen úr Hvalba telist millum bestu kvinnuligu fótbóltsspælara, sum hava verið í Føroyum. Hon spældi gjarna í álopinum, og sína virknu fótbóltstíð var hon millum ídnastu mál-skjúttar hjá kvinnum yvirhøvur, tí hon skoraði í miðal næstan háltannað mál í hvørjum dysti.

Nú er Halltóra 33 ára gomul og ikki longur virkin á vøllinum, tí sínar seinastu skrásettu dystir spældi hon í 2010, tá hon endaði við at spæla við AB, eftir at hon annars hevði spælt við bæði VB, B36 og HB í bestu kvinnudeildini. Men hon hevur slett ikki slept fótbóltinum fyri tað, tí í heimbygðini hevur hon verið venjari hjá bæði U6- og U8-liðum hjá Royn.

– Eg eri uppvaksin á plenini í Hvalba, og barnaheimið lá beint omanfyri. Eldra systir mín, Karina, spældi eisini, so eg gekk og rann aftan á henni. Men eg spældi við, so skjótt sum eg kundi, og eg var við á liðunum hjá dreingjunum, til eg var 13 ára gomul, greiðir Halltóra frá.

– Tá slapp eg ikki at vera við meira, hóast eg gjarna vildi. Eg minnst ikki, hví eg ikki slapp at vera við meira, men eg var so í øllum førum ivaleysa góð, tí eg plagdi at vera liðformaður og tað heila. Vit plagdu at vera einar tvær ella tríggjar gentur, sum

– Skulu gentur gera seg galdandi, ræður um at fylgja við dreingjunum sum longst, men genturnar skulu eisini tola tað, tí summar eru ov sartar, heldur Halltóra Joensen

Mynd: Hilmar Jan Hansen

vóru við hjá dreingjunum, men tey seinnu árin var eg einsamøll.

Mundi mist hugin

Úrslitið av, at Halltóra ikki slapp at vera við meira, tá hon var blivin 13 ár, var sjálvandi, at hon meira og meira misti hugin at sparka, og tað var eisini um reppið, at hon

fullkomuliga gavst við fótbóltinum, tí lítið nyttaði at fáast við fótbóltin, um tú ikki slapst upp í part allíkavæl.

– Vit vóru tvær gentur, sum fóru upp á Tvøroyri at spæla, tá eg var 14 ár, men vit vóru opinbart ikki nóg góðar til at sleppa á liðið. Í øllum førum var tað so, at vit vandu við nakrar ferðir, men

tá so liðið skuldi norðureftir til eina kapping, sluppu vit ikki við, sigur hon.

– Tá hendi so tað, at systir mín fór til Vágs at ganga í skúla, har hon eisini fór at spæla við VB. Hon fekk lokkað meg at koma við til ein steypadyst á Toftum. Eg haldi so bestemt, at vit vunnu 5-4 og eg skjeyt trý av málunum. Tá fekk eg ikki frið meira, tí tey ringdu alla tíðina og vildu hava meg við.

Hetta var í tøkum tíma, tí Halltóra hevði næstan slept áhuganum fyri fótbóltinum, men kom nú hugurin aftur, og hon fekk vinkonur suðuri í Vági og hevði tað ordiliga gott har, tí samanhaldið var av tí besta í hópnum hjá VB.

– Tá eg so var liðug við 10. flokk, fór eg suður til Vágs at ganga í student, og tá spældi eg so sjálvandi eisini við VB. Eg minnst, at í fyrstuni, tá eg vandi við teimum í Vági, grenjaðu tær øgiligt, tí eg bæði taklaði og skumpaði, og tá eg leyp upp at skalla, var tað við fullari kraft. Eg var nógv harðligari, enn tær vóru vanar við, tí eg spældi sum ein drongur, greiðir hon frá.

– Var tað ein takling, so fór eg ordiliga í hana og brúkti kreftirnar. Tíbetur funnu hinar so liðandi útav, at hetta riggaði nógv betri, og tað gekk ikki long tíð, so spældu tær upp á sama máta sjálvar. Hetta er bert eitt dømi um, at tað, at eg slapp

Tað eina árið spældi Halltóra Joensen við kvinnunum hjá HB, men vandi ígjøgnum vikuna við monnunum hjá Royn – og tað árið skoraði hon 33 mál í 14 dystum!

Mynd: Hilmar Jan Hansen

at spæla saman við dreingjum, hevur gjørt meg til tann spælaran, eg bleiv. Tú verður nógv meira robustur av at spæla imóti fysiskt sterkari mótstøðu.

Vandi við monnum

Í 1993 spældi Halltóra Joensen við HB í bestu kvinnudeildini, men hon búði framvegis suðuri í Hvalba, har hon arbeiddi á flakavirkinum, so skuldi hon hava eitt sindur av venjing ígjøgnum vikuna, var bara ein móguleiki, og tað var at venja við monnunum hjá Royn.

– Eg vandi við 3. deildarliðnum hjá Royn, men so plagdi eg at fara norður fríggjadag,

so eg fekk eina venjing saman við kvinnunum hjá HB, og so spældu vit eisini dyst. Hetta var eitt tað besta árið hjá mær, tí eg havi ongantíð skotið so nógv mál sum tá, og í 14 dystum fekk eg 33 mál.

Hon sigur, at menninir hjá Royn søgdu einki til tað, at hon vandi við, tí teir vóru so vanir við tað, at fyri teir var tað ein sjálvfylgja, at hon slapp upp í part.

– Eg merkti væl, at fysikkurin hjá mær tá ikki var so góður sum hjá teimum, men eg fekk verið við allíkavæl. Tað var tað sama, tá eg var yngri, tí tá spældi eg í skúlanum saman við dreingjunum, ið einki høvdu imóti